

მხატვრული მთარგმნელობითი სტილი როგორც
ენობრივ-კულტურული ფენომენი
(„ჰამლეტის“ მაჩაბლისეული თარგმანის მიხედვით)

თამარ მარდალეიშვილი

ქუთაისის უნივერსიტეტი
tamar.mardaleishvili@unik.edu.ge
<https://doi.org/10.52340/lac.2023.16>

წინამდებარე სტატიის მიზანია, განვიხილოთ მხატვრული თარგმანი როგორც შემოქმედება და ლინგვოკულტუროლოგიურად დანახული მთარგმნელობითი სტილი. ნაშრომში დასმულია პრობლემა იმის თაობაზე, თუ როგორ უნდა იქნეს გაგებული მხატვრული თარგმანი მის მთლიანობაში, რომელიც გულისხმობს თვით ამ ფენომენის, როგორც შემოქმედებითად, ისე ენობრივ-კულტურულად დანახვას და კვლევას. იქედან გამომდინარე, რომ მთარგმნელობითი სტილი მეთოდოლოგიური თვალსაზრისით მოითხოვს ინტერდისციპლინარულ მიდგომას, ნაშრომში აუცილებლად მივიჩნიეთ ინტერდისციპლინარული მეთოდოლოგიის თანმიმდევრული შერწყმა მხატვრული თარგმანის საკუთრივ ლინგვისტურ ხედვასთან (ანუ იმ ხედვასთან, რომელსაც გულისხმობს ლინგვოკულტუროლოგიური პარადიგმა). სხვანაირად რომ ვთქვათ, მხატვრული თარგმანის თანამედროვე ხედვა უნდა იყოს ერთდროულად ინტერდისციპლინარული და ლინგვისტურად ცენტრირებული. აღნიშნული კვლევის მეთოდოლოგია კი გულისხმობს ისეთ დისციპლინათა კონცეპტუალურ ურთიერთშერწყმას, როგორცაა, ერთის მხრივ, ლიტერატურათმცოდნეობა, მეორეს მხრივ კი ლინგვისტიკა (როგორც დედანი, ისე თარგმანი ერთნაირად წარმოადგენენ ლიტერატურულ ნაწარმოებსაც და ვერბალურ ტექსტსაც). მაგრამ, ამავე დროს, იქედან გამომდინარე, რომ მხატვრულ თარგმანს ვიკვლევთ როგორც შემოქმედებას, ჩვენი მეთოდოლოგია მოიცავს ისეთ დისციპლინებსაც როგორცაა ესთეტიკა და თარგმნის ლინგვისტური თეორია, კერძოდ კი მთარგმნელობით ტრანსფორმაციათა კონცეფცია.

მოცემულ ნაშრომში განხილულია მთარგმნელობითი ეკვივალენტურობის, მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციისა და მთარგმნელობითი სტილის კონცეპტები, რომლებიც უშუალოდ უკავშირდებიან თარგმანის ლინგვისტურ თეორიას. შეიძლება ითქვას, რომ მხატვრულ თარგმანთან დაკავშირებული ნებისმიერი კვლევის საფუძველს უნდა შეადგენდეს სწორედ ხსენებული კონცეპტუალური ტრიადა. შეუძლებელია თარგმნილი ტექსტი

შინაარსობრივ-კომუნიკაციური თვალსაზრისით არ იყოს ამოსავალი (სათარგმნი) ტექსტის ეკვივალენტური, ანუ სხვანაირად (და ლინგვისტიკის ენაზე) რომ ვთქვათ, თარგმნილი ტექსტის შინაარსის პლანი უნდა ემთხვეოდეს ამოსავალი ტექსტის შინაარსის პლანს, თუმცა, რა თქმა უნდა, სრულიად განსხვავებული უნდა იყოს ამ ორი ტექსტის გამოხატულების პლანი.

იმის გათვალისწინებით, რომ, ერთის მხრივ, ტექსტის ლინგვისტური თეორია წარმოადგენს თანამედროვე ლინგვისტიკის ერთ-ერთი ყველაზე უფრო განვითარებულ დარგს, მეორეს მხრივ კი შეუძლებელია მთარგმნელობითი სტილის კვლევა ხსენებული დარგის თანმიმდევრული გათვალისწინების გარეშე – ამის საშუალებას კი არ იძლევა სტატიის ფორმატი, ვასახელებთ მხოლოდ ტექსტის ლინგვისტიკასთან დაკავშირებულ ისეთ ორ ცნებას, როგორცაა, ერთის მხრივ, ლექსიკური იზოტოპიის, მეორეს მხრივ კი ტექსტობრივი ბადის ცნებები.

საკვანძო სიტყვები: უ. შექსპირის „ჰამლეტი“, თარგმანი, ივ. მაჩაბელი.

წინამდებარე სტატიის მიზანია დავუკავშიროთ ერთმანეთს მხატვრული თარგმანის როგორც ენობრივ-კულტურული ფენომენის შემდეგი სამი ასპექტი ა) ის, რომ მხატვრული თარგმანი არის შემოქმედება და, შესაბამისად, მისი კვლევა უნდა ხორციელდებოდეს ესთეტიკაზე დაყრდნობით; ბ) ის, რომ მხატვრული თარგმანი არის ენობრივი (ვერბალური) ფენომენი და, შესაბამისად, მისი კვლევა უნდა ხორციელდებოდეს ლინგვისტიკაზე დაყრდნობით და გ) იქედან გამომდინარე, რომ მხატვრული თარგმანი არის არა მხოლოდ ენობრივი, არამედ კულტურული ფენომენიც, მისი კვლევა უნდა ხორციელდებოდეს არა მხოლოდ თანამედროვე ლინგვისტიკის მთელ პარადიგმაზე დაყრდნობით, არამედ იმ პარადიგმული სიტუაციის გათვალისწინებით, რომელიც დომინანტურია თანამედროვე ლინგვისტიკის არსებობის მოცემულ ეტაპზე. ამიტომ მხატვრული თარგმანის კვლევა უნდა ხორციელდებოდეს ძირითადად და ხაზგასმით ლინგვოკულტუროლოგიურ პარადიგმაზე დაყრდნობით. ხსენებული პარადიგმა კი, როგორც ცნობილია, გულისხმობს ენობრივ და კულტურულ ფენომენტა შინაგან კავშირს და, რაკი, როგორც უკვე ითქვა, მხატვრული თარგმანი არის ენობრივი ფენომენი, იგი ლინგვოკულტუროლოგიური პარადიგმის მიხედვით უნდა განიხილებოდეს როგორც კულტურული ფენომენიც.

თარგმანის როგორც ფენომენის ლინგვოკულტუროლოგიურად გააზრებული პრობლემა გვსურს დავუკავშიროთ ქართული მხატვრული თარგმანის ისტორიას, კემოდ კი ამ ისტორიის ისეთ ეტაპს, რომელიც წარმოდგენილია შექსპირის “ჰამლეტის” მაჩაბლისეული თარგმანით; და არამხოლოდ იმიტომ, რომ ამ შემთხვევაში საქმე ეხება ისეთი რანგის

ნაწარმოების თარგმანს, როგორცაა “ჰამლეტი”, არამედ იმიტომაც, რომ მხატვრული თარგმანისადმი მიძღვნილი ქართულ სამეცნიერო ლიტერატურაში აღიარებულია ივანე მაჩაბლის განსაკუთრებული როლი მოცემულ სფეროში. ასე, მაგალითად. დ. ფანჯიკიძე წერს: “მაჩაბლის ენამ, ანუ შექსპირის ტრაგედიების სათარგმნელმა სტილისტურმა სისტემამ ისეთი ზეგავლენა მოახდინა ქართულ თარგმანზე, რომ ამ ენით ითარგმნა არა მარტო შექსპირის სხვა ტრაგედიები, არამედ იგი იქცა ქართული თარგმანის უნივერსალურ ენად. სხვაგვარად რომ ვთქვათ, მან დაამკვიდრა ტრადიცია, საუკეთესო თარგმანად მიგვეჩნია მხოლოდ მასთან მიახლოებული ენით შესრულებული თარგმანი“ [ფანჯიკიძე, 2002]. მაგრამ, ამავე დროს, აღსანიშნავია ისიც, რომ ხსენებული ავტორი განიხილავს მხატვრულ თარგმანს როგორც ზოგად-ესთეტიკური, ისე პარადიგმული თვალსაზრისით. პირველი თვალსაზრისის მიხედვით, იგი ხაზს უსვამს მხატვრული თარგმანის შემოქმედებით ხასიათს და წერს: „მხატვრული თარგმანი შემოქმედებაა, ოღონდ მეცნიერულ შრომასთან შერწყმული შემოქმედება“ [ფანჯიკიძე, 2002]. და რაც შეეხება მხატვრული თარგმანის მეთოდოლოგიურ ასპექტს და ამ ასპექტის პარადიგმულ ხედვას, მისი სიტყვით თარგმანის თეორია თავიდანვე მერყეობდა ორ, უკვე მტკიცედ ჩამოყალიბებულ ფილოლოგიურ დისციპლინას – ენათმეცნიერებასა და ლიტერატურათმცოდნეობას შორის, რადგან იგი იქმნებოდა დედნისა და თარგმანის ქვეყნების კულტურათა სინთეზის ფონზე. აქედან გამომდინარე კი უნდა ვიგულისხმოდ, რომ მხატვრული თარგმანის როგორც შემოქმედების მთარგმნელობითი სტილის გაგება უნდა მოხდეს თანამედროვე ლინგვისტიკის ლინგვოკულტუროლოგიურ პარადიგმაზე დაყრდნობით.

მაგრამ ისმის კითხვა: როგორ უნდა იქნას გაგებული მხატვრული თარგმანი მის მთლიანობაში, თუ შევეცდებით მოვახდინოთ ყოველივე ზემოთ ნათქვამის სინთეზი, ხოლო ეს სინთეზი უნდა ნიშნავდეს ამ ფენომენის, როგორც შემოქმედებითად, ისე ენობრივ-კულტურულად დანახვას და კვლევას. სხვანაირად რომ ვთქვათ, მხატვრული თარგმანის თანამედროვე ხედვა უნდა იყოს ერთდროულად ინტერდისციპლინარული და ლინგვისტურად ცენტრირებული. და, თუ ბოლომდე გავითვალისწინებთ ზემოთ ნათქვამს, მაშინ ჩვენი კვლევის მეთოდოლოგია უნდა გულისხმობდეს ისეთ დისციპლინარულ სინთეზს, რომელსაც ექნება როგორც ჰორიზონტალური, ისე ვერტიკალური განზომილება-ვექტორი. სინთეზის ჰორიზონტალური განზომილება უნდა გულისხმობდეს ისეთ დისციპლინათა კონცეპტუალურ ურთიერთშერწყმას, როგორცაა, ერთის მხრივ, ლიტერატურათმცოდნეობა, მეორეს მხრივ კი ლინგვისტიკა – (როგორც დედანი, ისე თარგმანი ერთნაირად წარმოადგენენ ლიტერატურულ ნაწარმოებსაც და ვერბალურ ტექსტსაც). მაგრამ, ამავე დროს, თუ გვსურს

დავინახოთ და ვიკვლიოთ მხატვრული თარგმანი როგორც შემოქმედება, მაშინ ჩვენს სინთეზს უნდა ჰქონდეს ვერტიკალური განზომილებაც, რაც უნდა ნიშნავდეს შემდეგს: რაკი შემოქმედება ისეთი ფენომენია, რომელიც შეიძლება იქცეს (და უნდა იქცეს კიდევ) მთელი ადამიანური სინამდვილის ხედვის საფუძველი, მაშინ მხატვრული თარგმანი განხილულ უნდა იქნეს როგორც შემოქმედების (შემოქმედებითობის) კერძო, მაგრამ, ამავე დროს, ჭეშმარიტი გამოვლინება. შესაბამისად, ხსენებული შემოქმედებითობა უნდა ვლინდებოდეს არა ენობრივ-ტექსტობრივი სტრუქტურებისგან დამოუკიდებლად, არამედ მათზე პირდაპირი და უშუალო დაყრდნობით.

მაგრამ, რა თქმა უნდა, მოცემული სტატიის ფორმატი არ იძლევა იმის საშუალებას, რომ მეტი თუ ნაკლები სისრულით და თუნდაც სქემატურად გამოხატულ იქნეს მხატვრული თარგმანისა და მთარგმნელობითი სტილის ხედვისა და კვლევის მთელი ის პროგრამა, რომლის შესახებ ზემოთ გვქონდა მსჯელობა. აქედან გამომდინარე კი, კვლევის ამ ეტაპზე შევეცდებით მოვხაზოთ ზოგადთეორიული კონტურები მაინც ხსენებული პროგრამის იმ ასპექტისა, რომელსაც მეთოდოლოგიური თვალსაზრისით ვუწოდებთ, ერთის მხრივ, კვლევის „ლინგვისტურად ცენტრირებულობა“, მეორეს მხრივ კი „კვლევის ენობრივ-ტექსტობრივი ასპექტი“. თუმცა, ამავე დროს, უნდა ვიგულისხმობთ შემდეგს: ლინგვისტურ კონცეპტთა ის კომპლექსი, რომელიც უნდა დავასახელოთ და განვსაზღვროთ ამ მიზნით (ანუ მიზანი არის პროგრამის ლინგვისტურად ცენტრირებულობა), სინამდვილეში უნდა „ემსახურებოდეს“ მთელი იმ ინტერდისციპლინარული მეთოდოლოგიის განხორციელებას, რომლის ფორმულირებასაც უკვე შევეცადეთ. რაც შეეხება ხსენებული ლინგვისტური კომპლექსის სტრუქტურას, იგი უნდა შედგებოდეს ორი ისეთი ტიპის კონცეპტებისაგან, რომლებიც უკავშირდებიან ორ შემდეგ ლინგვისტურ თეორიას – თარგმნის ლინგვისტურ თეორიას და ტექსტის თეორიას. განვიხილოთ კონცეპტთა ეს ორი ჯგუფი (ქვეკომპლექსები) თანმიმდევრულად:

1. *კონცეპტები, რომლებიც უშუალოდ უკავშირდებიან თარგმანის ლინგვისტურ თეორიას.* ა) ვფიქრობთ, კონცეპტთა ხსენებული ჯგუფი უნდა შეიცავდეს მთარგმნელობითი ეკვივალენტურობის, მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციისა და მთარგმნელობითი სტილის კონცეპტებს. შეიძლება ითქვას, რომ მხატვრულ თარგმანთან დაკავშირებული ნებისმიერი კვლევის საფუძელს უნდა შეადგენდეს სწორედ ხსენებული კონცეპტუალური ტრიადა. მაგრამ, მოცემული სტატიის ფარგლებში შესაძლებლად მივიჩნიებთ მოკლედ განვსაზღვროთ, ერთის მხრივ, მთარგმნელობითი ეკვივალენტურობის, მეორეს მხრივ კი მთარგმნელობითი სტილის კონცეპტები. შესაბამისად, შეიძლება ითქვას, რომ შეუძლებელია თარგმნილი ტექსტი

შინაარსობრივ-კომუნიკაციური თვალსაზრისით არ იყოს ამოსავალი (სათარგმნი) ტექსტის ეკვივალენტური, ანუ სხვანაირად (და ლინგვისტიკის ენაზე) რომ ვთქვათ, თარგმნილი ტექსტის შინაარსის პლანი უნდა ემთხვეოდეს ამოსავალი ტექსტის შინაარსის პლანს, თუმცა, რა თქმა უნდა, სრულიად განსხვავებული უნდა იყოს ამ ორი ტექსტის გამოხატულების პლანი.

ბ)რაც შეეხება მთარგმნელობით სტილს: როგორც სტატიის სათაურით იგულისხმება ჩვენი კვლევითი პროექტის საბოლოო მიზანი უნდა იყოს სწორედ მთარგმნელობითი სტილის როგორც ლინგვოკულტუროლოგიური ფენომენის განსაზღვრა; მაგრამ სწორედ ამ კონცეპტის ამგვარი სტატუსიდან გამომდინარე, მოცემული სტატიის ფარგლებში საკმარისად მივიჩნევთ მხოლოდ იმის განსაზღვრას, რომ, როგორც ცნობილია, ნებისმიერი შემოქმედება გულისხმობს შემოქმედის ინდივიდუალურ სტილს, ანუ ისეთ სტილს, რომელიც შეიძლება დადგენილ და განსაზღვრულ იქნეს მხოლოდ შემოქმედების როგორც მთლიანის კვლევის შედეგად. აქედან გამომდინარე კი მივიჩნევთ, რომ კვლევის ამ ეტაპზე საკმარისია, ერთის მხრივ, ჩვენთვის ამ გადაწყვეტი კონცეპტის ჩვენება, მეორეს მხრივ კი იმის აღნიშვნაც, რომ „ჰამლეტის“ მაჩაბლისეული თარგმანის სტილის განსაზღვრა შესაძლებელი იქნება მხოლოდ ისეთი კვლევის შედეგად, რომელიც დაეყრდნობა ზემოთ ჩვენს მიერ განსაზღვრულ მეთოდოლოგიურ პროგრამას.

გ)ხსენებული „ტრიადის“ მესამე წევრს, ანუ მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციის ცნება-კონცეპტს, განვსაზღვრავთ ი. ზეინაბიშვილის იმ სტატიაზე დაყრდნობით, რომელიც, თავის მხრივ, ეფუძნება თარგმნის თანამედროვე ლინგვისტურ თეორიას. ხსენებული სტატიის მიხედვით "მთარგმნელობითი ეკვივალენტურობის მიღწევა მოითხოვს მთარგმნელისგან იმ მრავალრიცხოვანი და თვისობრივად მრავალფეროვანი და ენათაშორისი ტრანსფორმაციების განხორციელებას, რომლებიც იწოდებიან მთარგმნელობით ტრანსფორმაციებად“ [ზეინაბიშვილი, 2004: გვ 42]. შესაბამისად, ავტორი ასახელებს მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციის ოთხ შემდეგ სახეობას: „1.გადაადგილებები; 2. ცვლილებები; 3.დამატებები; 4.გამოტოვებანი“.

აქვე უნდა აღვნიშნოთ, რომ ჰამლეტის მაჩაბლისეული თარგმანის შემდეგი სიღრმისეული კვლევისას ჩვენი ძირითადი მიზანი იქნება ისეთი მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციების განხილვა, რომლებიც დაუკავშირებენ შექსპირისეული ტექსტის ლექსიკურ ასპექტს და, შესაბამისად, მოგვიხდება იმის დადგენაც, თუ როგორ უნდა დავეუკავშიროთ ლექსიკური ასპექტი (რა თქმა უნდა თარგმნის პროცესში) მთარგმნელობით ტრანსფორმაციასა ზემოთხსენებულ ტიპოლოგიას და ბ)როგორ დავეუკავშიროთ იგი თვით მთარგმნელობითი სტილის პრობლემას ენობრივ-კულტურულ ჭრილში.

2) კონცეპტები, რომლებიც უშუალოდ უკავშირდებიან ტექსტის ლინგვისტურ თეორიას. იმის გათვალისწინებით, რომ, ერთის მხრივ, ტექსტის ლინგვისტური თეორია წარმოადგენს თანამედროვე ლინგვისტიკის ერთ-ერთი ყველაზე უფრო განვითარებულ დარგს, მეორეს მხრივ კი შეუძლებელია მთარგმნელობითი სტილის კვლევა ხსენებული დარგის თანმიმდევრული გათვალისწინების გარეშე – ამის საშუალებას კი არ იძლევა სტატიის ფორმატი, დავასახელებთ მხოლოდ ტექსტის ლინგვისტიკასთან დაკავშირებულ ისეთ ორ ცნებას, როგორცაა, ერთის მხრივ, *ლექსიკური იზოტოპიის*, მეორეს მხრივ კი *ტექსტობრივი ბადის* ცნებები. განვსაზღვროთ ზოგადად მაინც ეს ორი ცნება, რადგან, ჩვენი აზრით, აუციელებელი იქნება მათზე დაყრდნობა კვლევის შემდგომ ეტაპებზე. ზეინაბიშვილის აზრით, ლექსიკური იზოტოპია შეიძლება განისაზღვროს როგორც ის საერთო და რეკურენტური ნიშანთვისება, რომლის საშუალებითაც ტექსტის ლექსემათა რომელიმე ჯგუფი უკავშირდება ამა თუ იმ სიტუაციას. როგორც ვიცით, ტექსტი წარმოადგენს თემატურად ურთიერთდაკავშირებულ წინადადებათა თანმიმდევრობას. მაგრამ ცხადია ისიც, რომ ტექსტის თემა ერთმანეთს უკავშირებს არა მარტო წინადადებებს, როგორც ტექსტის უშუალო კომპონენტს, არამედ ყველა იმ ლექსემას, რომლებიც ტექსტში ჯგუფდებიან ერთი საერთო თემის გამოსახატავად და ერთი საერთო სიტუაციის ასახვის მიზნით.

რაც შეეხება ტექსტობრივი ბადის ცნებას, მისი გამოყენება ეფუძნება ენის როგორც სისტემის სამეტყველო აქტად, ანუ დისკურსად და, შესაბამისად, ტექსტად ტრანსფორმაციის, ანუ ენის აქტუალიზაციის ფენომენს. როგორც ცნობილია, ენის სისტემაში გვაქვს ფუნქციურ-სემანტიკურ კატეგორიათა კომპლექსები, რომლებიც აქტუალიზაციის შემთხვევაში უნდა განლაგდნენ ისე, როგორც ამას მოითხოვს ტექსტის ლინგვალური სტრუქტურა. და სწორედ ენობრივ სტრუქტურათა ამგვარ ანუ ტექსტობრივ სტრუქტურათა გარდაქმნის აღწერას ემსახურება ტექსტობრივი ბადის ცნება. ხსენებული ცნება განისაზღვრება შემდეგნაირად: „ყოველი ტექსტობრივი სტრუქტურის საფუძველს წარმოადგენს მორფოლოგიურ, ლექსიკურ, სინტაქსურ და სიტყვათწარმოებით დონეების ენობრივ საშუალებათა ურთიერთზემოქმედება. ეს საშუალებები ემსახურებიან განსაზღვრული სემანტიკური შინაარსის გამოხატვას. სწორედ ამგვარი აზრობრივ-ტექსტობრივი სტრუქტურის აღწერას ემსახურება „ტექსტობრივი ბადის“ ცნება“ (Ноздрина, 2004).

როგორც უკვე ითქვა, მოცემული სტატიის ფარგლებში ჩვენი მიზანი იყო მხოლოდ იმ კვლევითი პროგრამის ზოგადთეორიული სახით წარმოდგენა, რომელზე დაყრდნობითაც შესაძლებელი იქნება განხორციელდეს „ჰამლეტის“ მაჩაბლისეული თარგმანის სტილის

ლინგვოკულტუროლოგიური კვლევა. ვფიქრობთ, ჩვენი ეს მიზანი შეძლებისდაგვარად იყო მიღწეული.

ლიტერატურა

1. ზეინაბიშვილი ი., “თარგმანი როგორც ენობრივ-კულტურული ფენომენი და მთარგმნელობითი ეკვივალენტობის ლექსიკური ასპექტი (გოეთეს “ვალპურგის ღამის” ქართულ თარგმანთა სტილური შეპირისპირებისთვის)”, ინ: “ენა და კულტურა”, #1, თბ., 2004.
2. ზეინაბიშვილი ი., “მხატვრული თარგმანი როგორც შემოქმედება და მთარგმნელობითი სტილი”, ინ: “ენა და კულტურა”, #2, თბილისი, 2005.
3. ფანჯიკიძე დ., `ენა, თარგმანი, მკითხველი`, თბილისი, 2002.
4. ფანჯიკიძე დ., `თარგმნის ახალი თეორიები და სტილის ეკვივალენტურობის პრობლემა`, თბილისი, 1995.
5. ფანჯიკიძე დ., “თარგმნის თეორია და პრაქტიკა”, თბილისი, 1988;
6. Ноздрина Л. `Поэтика грамматический Категорий`, Москва, 2004).

Tamar Mardaleishvili

Kutaisi University

Literary Translation Style - Linguocultural Phenomenon

(According to Ivane Machabeli's translation of the tragedy “Hamlet” by Shakespeare)

Abstract

This article deals with the essence of the artistic translation as creation and translation style as Linguocultural Phenomenon. The problem refers to the issue how the artistic translation as phenomenon should be seen wholly, that implies its researching creatively and lingvo-culturally. According to the methodological approach translation style should be studied interdisciplinary. So, it is the most essential to combine successively interdisciplinary methodology to the linguistic approach of the artistic translation (this is the approach that is implied by linguocultural paradigm). The methodology of the mentioned research implies the conceptual combination of such disciplines as, on the one hand, Literature Studies and on the other hand Linguistics – (because original text as well as translated text are at the same time the subject matter of Literature-Studies and Linguistics). But, according to the fact that artistic translation is studied as creation in this article, the methodology of

our research means the disciplines such as Esthetics and Linguistic Theory of Translation, in particular the conception of translation transformation.

რეცენზენტი: პროფესორი მედეა მეტრეველი